

нѣ изворъ за печалъ на високо-то Гръцко духовенство, — а то му быде злый гений.»

При таквы тегла отъ Фанариоты-ты, Българскый народъ, кой-то вече знаеше повече нѣщо за своѣ-тѣ исторіѣ, благодареніе Юрію Венелину! не можаше да търпи тѣѣ равнодушно, като напръдъ. Той ся порасява, пребуди ся и пробужданіе-то му станъ още по-живо; кога-то видѣ фанариоти-ти, кои-то му бѣхъ посрѣдници до Правителство-то, какъ лоше го клеветяхъ, кога нѣкой ся осмѣляше да поработи по-дѣятелничко за свѣстяваніе-то, за уряджаніе-то на училища-та и черковы-ты ни. Стигаше само Владика-та, да произнесе думъ-тѣ: — Той е бунтовникъ, Московъ — гяуръ (сега комета), и злочестый Българскы двигателъ и труженикъ е вече мѣченикъ на Фенерскъ-тѣ имъ злобъ, коя-то най-послѣ подигнѣ и многошумный нашъ Черковенъ въпросъ.

Тоя въпросъ, кой-то може да ся рече, че ся е заловилъ още отъ 1839 г. най-напръдъ имаше за цѣль да накара Гръцкъ-тѣ Патриаршиѣ, да прѣкрати злоупотребленія-та на Владыци-ты си помежду народа ни, и да му рѣкоположи за таквы по-нѣйдѣ и родомъ Българы, или таквы, кои-то да знажтъ поне Българскы; нѣ тя ся показа толкози упорита и глуха прѣдъ горящы-ты наши желанія, щото скоро нейна-та упоритость нѣсамо промѣни тѣя народны желанія, ами още ны и насърдчи, да си подиримъ стары-ты черковны правдини, или съ другы думы черковный нашъ въпросъ да ся облѣче въ подновяваніе-то на изгубенъ-тѣ Българскъ черковнѣ самостоятелность. Българи-ти заискахъ своѣ-тѣ народнѣ Иераршиѣ, въскръсаніе-то на унищожены-ты Търновскъ и Охридскъ патриаршии. Първо-то посяганіе затова станъ въ подиганіе-то на единъ Българскы храмъ въ столицъ-тѣ, дѣто при голѣмо-то патриаршеско отказваніе и отблъсваніе ся сполучи да му ся положи основныя камыкъ едва на 1848 г. Въ това почти сѣщето врѣмя Българи-ти и извънъ столицъ-тѣ при митрополиты-ты посѣгнѣхъ, да ги молятъ, да имъ ся позволи да введжтъ въ погрѣчены-ты си черковы и училища потыпканыя ни до тогава языкъ; нѣ тѣ не само ся показахъ непрѣклонни и неумолими, ами въ споразумѣніе съ патриканы-тѣ, коя-то вече зѣ да усѣща, че кроткы-ти и покорни-ти до сега Българе зѣхъ да ся възраждатъ и негодувать противъ пристрасны-ты ѣ камъ тѣхъ обхожданія, па бывахъ още по-строгы въ това наше черковно движеніе. При таквизи-то Гръцко поведеніе Българе-ти трябаше да търпятъ, дордѣ имъ ся открываше случай, да заявятъ свои-ты праведны желанія прѣдъ